

Grazia Ciavatta

DAMDAKI
KEDİ

Grazia Ciavatta

DAMDAKI KEDI

Damdaki Kedi
Özgün Adı: Gatto a Distanza
Yazan: Grazia Ciavatta
Resimleyen: Donata Pizzato

© 2015 Edizioni Piemme S.p.A., Corso Como 15, 20154 Milano-Italia
International Rights © Atlantyca S.p.A. - via Leopardi 8, 20123 Milano, Italia

Bu kitabın yayın hakları
© Final Yayıncılık Rek. San. Tic. Ltd Şti'ye aittir.

Sertifika No: 44360

ISBN: 978-605-374-577-8

7. Baskı: Mayıs 2021

Türü: Resimli Çocuk Edebiyatı 124

Bu kitabın tüm yayın hakları Final Yayıncılık'a aittir.
Yayıncıdan önceden alınmış izin olmadan kısmen veya tamamen
alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt:

WPC Matbaacılık
WPC Matbaacılık San. ve Tic. AŞ
Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad.
No: 17/1 Esenyurt/İstanbul
Sertifika No: 35428
Tel: 0 212 886 83 30

Final Kültür Sanat Yayınları

Büyükdere Cad. Cem İş Merkezi No:23 Kat:6 Şişli / İstanbul
Tel: 0212 343 76 00

www.finalkultursanat.com
kultursanat@final.com.tr

Kütüphane Bilgi Kartı:

Damdaki Kedi
yaz. Ciavatta, Grazia; res. Pizzato, Donata
1. Çocuk Edebiyatı 2. Dostluk
İstanbul, Final Kültür Sanat Yayınları, 2015, 192 Sayfa
ISBN: 978-605-374-577-8

Grazia Ciavatta

DAMDAKI KEDİ

Resimleyen:
Donata Pizzato

İtalyanca aslından çeviren:
Mine Özgün Romandini

1

Külüstür kamyonet çukurlarla dolu karanlık yolda hızla ilerliyordu. Arkada, kapalı kasadaki Kediciğ gerinip esnedi: aracın sallantısından bir türlü uyuyamıyordu. Derin bir uykuya dalmış olan kardeşlerinin üzerine tırmanıp dar ayakkabı kutusundan dışarı çıktı. Neyse ki onlar uyuyabiliyorlardı: bugün gerçekten de çok uzun bir gün olmuştu! Her ne kadar bu sahneye uzun zamandır hazırlansalar da, annelerine veda etmek zorunda kalmak çok üzücüydü. Anneleri onlara doğdukları çiftliğin sahibinin torununun yanına taşınacaklarını anlatmıştı. Küçük kız için doğum günü hediye-

Damdaki Kedi

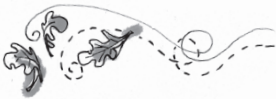
si olacaklardı. “Göreceksiniz sizinle oynayan harika bir arkadaşınız olacak ve sizi çok sevecek,” demişti anneleri. Ama Kedicik annelerini bırakma fikrinden çok ama çok üzüntü duymuştu. “Küçük kız yaz aylarını geçirmek üzere buraya geldiğinde yine hep beraber olacağız.” Yol boyunca kardeşleri, yeni yuvalarının ne kadar rahat olacağından, divanın üzerine çıkmalarına izin verilip verilmeyeceğinden konuşmuşlardı. Kedicik, bu

sohbetlerin hiçbirine katılmamıştı. O, uykuya dalmadan önce kulaklarını yalayan annesini,

tırnaklarını bilemeye bayıldığı meşe ağacının kabuğunu düşünüp duruyordu. Esneye esneye kamyonetin kasasının kenarına kadar geldi. Devasa lastikler çok korkutucu görünüyordular!

“Onlar kedilerin en büyük düşmanlarıdır,” demişti bir gün annesi. “Özellikle de dikkatsiz yavru kedilerin. Şehre gittiğinizde onlar-

dan uzak durun!” Kedicik’in annesinin sözünden dışarı çıkmaya hiç niyeti yoktu! Kenardan uzaklaşıp kasanın ortasına gitti. Kulaklarını okşayan serin hava ona kendini daha iyi hissettiriyordu. Ertesi gün tatlı bir kız çocuğuyla oynayacağını, sıcacık ve rahat koltuklarla dolu bir evde yaşayacağını düşününce biraz rahatladı. Tembel kardeşlerini uyandırmak için tekrar kutuya yanaşmıştı ki kamyonet öncekilerden daha büyük bir deliğe girdi ve yana savruldu. Neler olduğunu anlayamadan Kedicik kendini karanlık gökyüzüne doğru uçarken buldu ve yolun ortasına düşüverdi.

Sahi, ne olmuştu? Kalbi deli gibi çarpan, sırtındaki tüyleri korkudan diken diken olan Kedicik sapasağlam yere konduğuna şükretti ama sevinci kısa sürdü: Kamyonet hızla uzaklaşıyordu. Arkasından koşmaya başladı. Kardeşlerini çağırmak için miyavlamayı düşündü ama bu yavaşlamasına sebep olabilirdi. Hızını olabildiğince arttırdı ve sonunda kamyonetin yanına yaklaştığında... Eyvah, tekerlekler! Kendini ters yönden gelen bir arabanın farla-

Damdaki Kedi

rının önünde buldu. Bir an donakalsa da kedi içgüdüleriyle tam zamanında kenara çekilmeyi başardı. Kıl payı kurtulmuştu! Şaşkınlığını atamayan Kedicik, yuvarlandığı çimenlikten çıktı. Ne az kalsın altında kalacağı korkunç tekerleklerden, ne de kardeşlerini taşıyan kamyonetten iz vardı.

Büyük, büsbüyük bir korku yüreğini sardı: Ne olacak şimdi? Çiftçinin kamyonetini nasıl bulacaktı? Hangi yola saptığını bilmiyordu, çiftliğe nasıl geri döneceği konusunda da bir fikri yoktu. Kaybolmuştu! Ağzından çaresizce bir “miyav” çıktı, ama yanıt alamadı.

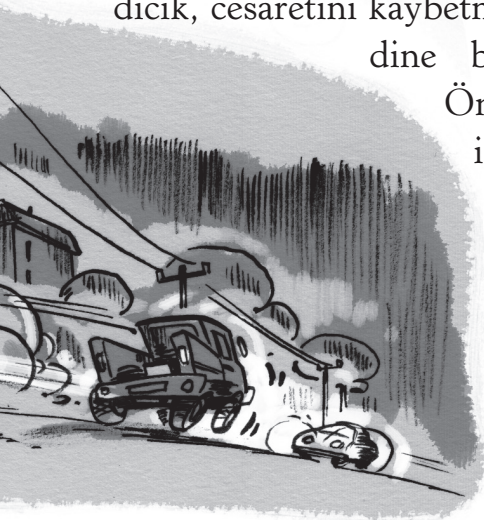

Bölüm 1

“Aptal, aptal kedi!” dedi kendi kendine. “Neden kutudan çıktın ki? Başını nasıl bir belaya soktuğunu gördün mü? Şimdi ne yapacaksın?” Sokak ıssızdı ama içgüdüleri ona yine de tehlikeli olduğunu söylüyordu. Kamyonetin gözden kaybolduğu yöne doğru ilerledi. Olduğu yerde durup bir çift tekerleğin altında ezilmektense, adım atıp ilerlemek daha iyiydi.

Kesinlikle kamyoneti ve kardeşlerini bulmalıydı. Kardeşleri uyanıp da yanlarında olmadığını gördüklerinde kesinlikle onu arayacaklardı. Belki çiftçi düştüğünü fark eder de geri dönerdi. Kısa süre sonra güvenli kutusunda bu kötü maceraya güleceğinden emindi. Kedicik, cesaretini kaybetmemek için kendi kendine bunları tekrarlıyordu.

Önemli olan kamyonun ilerlediği yönden ayrılmamaktı. Derken bir yol ayrımına geldi. Hangi tarafa sapması gerekiyordu? Etrafına bakındı, havayı

Damdaki Kedi

kokladı ama hiçbir iz bulamadı. Umudu kırılmıştı. Patisiyle başını kaşırken korkudan bütün tüylerinin havaya dikilmesine sebep olan bir havlama duydu. Kedicik, köpek seslerinin geldiği yönün aksi istikamete doğru koşmaya başladı. Bir bahçenin köşesine ulaştığında nefes nefese durdu. Bu gece bütün terslikler onun başına gelmek zorunda mıydı? Kedicik etrafına bakındı. Burası güzel bir sokağa benziyordu. Yeniden tekerleklerle karşılaşmamak için dikkatlice etrafına bakarken sessiz ve loş sokakta yavaşça yürümeye başladı. Düzenli bahçelerle çevrili sokak ona tehlikelerle dolu görünüyordu. Bu güzel çitlerin arasında başka köpekler varsa ne yapardı?

“Tehlikedeyseniz bir ağaca tırmanın,” diyen annesinin sesi kulaklarında çınladı. “Korkuyorsanız yükseğe çıkın. Sokak tehlikelidir ama ağaçlar kediler için her zaman güvenlidir. Biz kediler dünyanın en iyi tırmanıcılarıyız. Ağaçtaysanız, ne köpekler ne de insanlar size ulaşabilirler.”

Bölüm 1

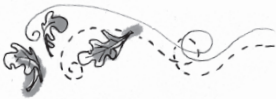
İyi ama şehrin ortasında ağacı nerden bulacaktı? Kedicik dikkatle etrafına bakındı: evler, sadece evler... Köyde doğmuş bir kedi için bunca ev ve yağ gibi kaygan duvarlarıyla bu yüksek apartmanlar çok fazlaydı. Nereden bir sığınak bulabilirdi? İleride güzel bir çam ağacı

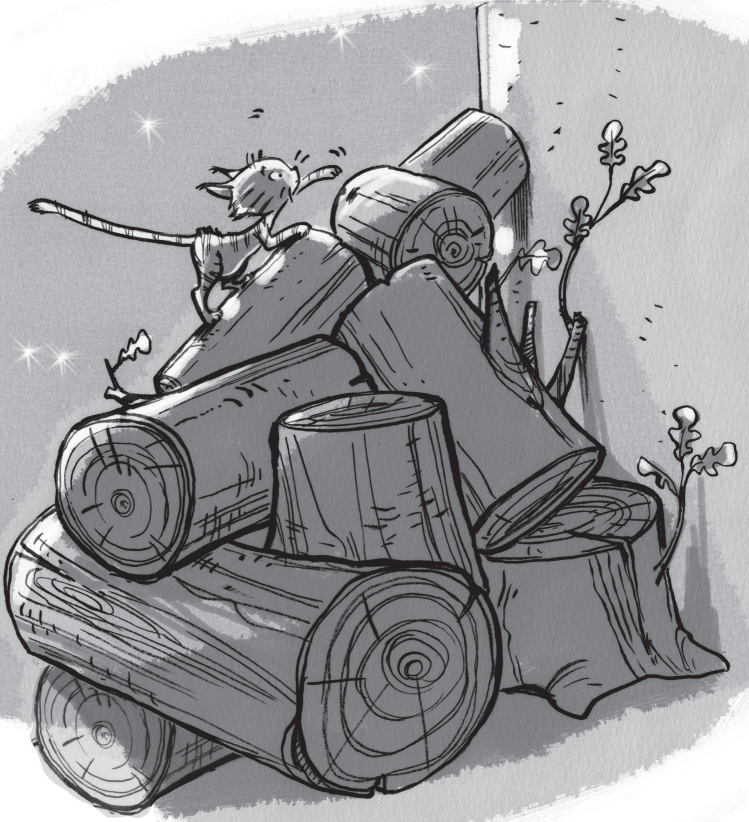
Damdaki Kedi

vardı ama biraz kokladıktan sonra Kedicik burun kıvırdı: O bahçedeki köpek kokusu uzaktan bile hissediliyordu! Ya uzaktaki şu ağaç? Hayır, büyük ihtimalle o avluda da köpek vardı. Bu şehirde herkesin köpeği mi vardı? Yol boyunca dikili ağaçlar son derece küçük ve çelimsizlerdi. Hafif bir rüzgâr bile eğilmelerine yeterdi. Yorgunluk kendini hissettirmeye başlamıştı: Birkaç saat içerisinde tüm hayatı alt üst olmuştu. Ne yapacağı, kimden yardım isteyeceği, nereye gideceği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Kısa süre önce kamyonetin arkasındaki rahat kutusundayken şimdi kimsesiz bir sokak kedisine dönüşmüştü. O kelime ürpermesine sebep oldu. Sokak kedileri, özellikle yavru kedicikler için çok tehlikelilerdi, bunu çok iyi biliyordu; annesi, sokak kedileri çiftliğe girmeye kalktıklarında tıslar ve yüksek sesle, öfkeyle miyavlardı.

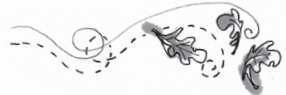
Bunları düşünürken başka sokakları, yolları da dolaştı ama güven veren bir ağaca rastlamadı. Bir ara burnuna çok tanıdık bir koku geldi: Meşe ağacı! İşte o iyi bir sığınak olabilirdi! Neredeyse koşarak köşeyi döndü, cesareti tekrar

Bölüm 1

yerine gelmişti ama karşısına çıkan, bir zamanlar görkemli bir meşe olduğu her hâlimden belli ağaç parçalarından başka bir şey değildi. Ke-

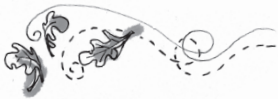

Damdaki Kedi

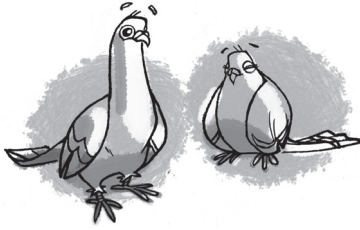
dicik hâlâ reçine kokan odunları kokladı; kısa süre önce kesilmiş olmalıydı.

“Tam bir ağaç olmayabilir ama bu yakınlarda ağaca benzer tek şey bu,” diye düşündü. Böylece kendisine köyünü hatırlatan odun yığınının tepesine tırmandı yavaş yavaş.

Yan tarafta eğri büğrü, araları açık metal levhalardan oluşan bir çatı vardı. Büyük ihtimalle bir garajdı bu. Kedicik odun yığınını merdiven olarak kullanıp çevik bir hareketle çatıya sıçradı. Ağaç değildi belki ama yüksekteydi. Sonunda kendini güvende hissediyordu. Burada başına gelenleri sakin kafayla düşünüp ne yapacağına karar verebilirdi. Fakat yorgunluk, gerginlik ve uzun yürüyüş bitkin düşmesine sebep olmuştu. Kedicik kuyruğunu vücudunun etrafına sardı ve derin bir uykuya daldı.

2

Martina daha iyi görebilmek için resmi sıranın üzerinden havaya kaldırdı: Evet, gerçekten de güzel olmuştu, memnundu. Celeste arkadaşının resmine bir göz atıp bağırdı: “Ne güzel kedi!” Sonra sordu: “Neden yüzünü siyaha boyadın?”

“Çünkü o bir siyam kedisi ve siyam kedilerinin yüzü siyah olur.”

“Bir kedi mi istiyorsun yoksa?”

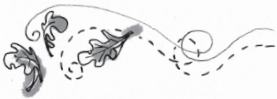
Martina cevap vermedi. Bir kedi istemiyordu. Daha doğrusu dün akşam, annesiyle birlikte Matilde teyzeyi görmeye gitmeden önce

bir kedi istediğini hiç düşünmemişti. Matilde teyzenin çok güzel bir siyam kedisi vardı. Aslında kedi çok da cana yakın davranmamıştı: Bütün akşam bir köşede tek başına oturmuştu ve Martina'nın onu sevmesine izin vermemişti. Gözlerini dikmiş dikkatle bakan kedinin önünde oturmak onu biraz utandırmıştı. Ama yumuşak yelesi ve mavi gözleri ne de güzeldi!

Üstelik çok zarifti! Hafif patileriyle parkenin üzerinde hareket ederken sanki yürümüyor, uçuyordu! Martina hayran kalmıştı. "Söylese-ne, sana kedi almalarını mı istiyorsun yoksa?" diye üsteledi Celeste öfkeyle. "Bunu yapamazsın! Artur'la kavga eder!"

Hiç tanımadığı bir yerde kaybolup yapayalnız kalan Kedicik telaşla bir çatıya sığınır. Fakat yükseklik korkusu nedeniyle bir daha aşağı inemez ve bu garip yerde kapana kısıılır. Onun yardım isteyen miyavlamalarını işiten iyi yürekli Martina ise evinin balkonundan ona yemek vermeye başlar ve böylece uzaktan da olsa aralarında sıcak bir arkadaşlık ilişkisi gelişir. Şimdi Kedicik'in korkularıyla yüzleşmesi ve özgürlüğe doğru bir adım atması gerekmektedir...

